

JOE WEIL

A Hatalmas Nagymama-fény

*A Hatalmas Nagymama-fény,
a fény, mely átalakítja
a hártypapírokat,
mit egy éléskamra padlóján hagytak.*

barátok emléke...

*mi az, mi arra késztet,
hogyan behajolj ennek a télnek éjjelére?*

*Felteszem, nem Vermeer,
hanem valami más:*

*Csak néhány halott falevél,
mely átbukfencezik előtted az aszfalton,
míg állsz,
nézve, apád a kocsit hogyan bütyköli.*

*Azt mondja, koncentrálj
a munkára, fejezd be a zseblámpa csavargatását,*

*de a levelek egyre szűkebb körökben kavarnak,
halott levelek kicsi ciklonja,
és csak tíz vagy, s már úgy érzed,
elszakadtál az ágtól,
hánykolódsz az alkonyatban,*

*ahol apád a kocsira hajol,
öt év távolságra halálától.*

*A Hatalmas Nagymama-fény
az ablakokról hullott alá
sötétedés előtt,
mikor karikahajtásból hazajöttél,
tüdőd édesen égett, arcod
kipirult és mocskos. Az Angelus kondul,
és te élvezed az életed,
élvezed a hazatérő,
furcsa vadász boldogságát.*

*A Hatalmas Nagymama-fény
megadja magát
az elhagyatott házak
törött deszkáinak,
belehull és megédesíti
az öregemberek fekete kávéját,
kiknek ráncai még mindig őrzik
a szénbányák hamvát.*

*A Hatalmas Nagymama-fény
álmában mocskosan és otthon nélkül
egy elveszett törzs dalait énekli.*

Lady Clairól elégiája

*Lady Clairól elvesztette
életkedvét.*

*Mind tudtuk, hogy ez jön:
a közönyös bámulás,
a szem körül
az olcsó allegória
feszült látványa.*

*Most összegyűjti bátorságát
egy utolsó fényes csokorba,
ahogy a nap lenyugszik
a tönkrement képeslapbolt fölött.*

*Jaj, lady, ki tudna feléleszteni egy órára,
kiszakítani egy virágot
a hervadás ívéből?
Melled megereszkedik*

*és fogad kiesik:
mint rózsaszirmok hullnak.
És mindez körötten –
Pólók és leprások.
Az unalom
parfüme.*

*Férfi soha nem ért meg téged,
Próteusz úrnőjét, ki voltál,
hajad elmozdul a színskálán,
árny vala, torpanó kezek
végtelen gomolygása lett.
Most a föld szöküljön
emlékeidben.
Gyökerei feketén könnyezzenek,
és tagadják meg a vigaszt.*

„After I Had Worked All Day At What I Make My Living”

Walt, ez a brigádvezető baszogat,
okostojásnak hív,
azt mondja, nem fogom be a pofám.
Arra gyanakszik, hogy hívom az OSHA-t,
Esküszik, én súgtam be náluk:
azbeszt és ólomkalapács a szobában.

Walt, felolvasásokra járok,
kiemelt felolvasó,
az egész életem skizoid,
tizenöt dolcsit kapok a részvételért,
egy százast vesztek, mert kihagyom a munkát.

Walt, költészetről beszéltek,
itt, ebben a kollégiumi kocsmában,
Neruda összegyűjtött munkáiról
határozottan és simán

a bárszéken
egy feketébe öltözött szőke mellett.

Walt, megemlítenek téged.
Valaki megkérdi, hogy lettek Whitman
szeretett munkásai agyatlan, lelketlen, túlsúlyos
redneck szarok.

Elsétálok, túl fáradtan a védekezéshez.
Odakint a hold már felkelt.
Tél fényesíti mennyei feketére a cipőket,
fekete és tiszta csillagok,
tiszta és rozsdamentes kék.
A verseid súlya alatt állok, Walt,

és úgy érzem, elárultak.

Reggel az Elizabeth árkádnál

Az iszákosok olyan gyönyörűen bukkannak fel, mint a szarvasok.
Nézd, ahogy álmukból támolynak,
mintha a reggel egy folyó volna,
ami ellen harcolnak.

Ez nem afféle látásmód,
mely az emberi szánakozást
magasról lenézi.
Elmerengnek,
elmerengnek az emberi renden.

Az egyik megvakarja a fejét, és ásít.
Egy másik vékonyodó hajának
olajos csomóit gereblyézi.
Pislognak, és az utcai szemét megmozdul
lassú, liturgikus útján.
A harmadik visszahanyatlik,
fél karral tartva meg magát.

Folyó peremén állnak a szarvasok.
Egyikük árnyéka varázsát egy rúgással megtöri,
és elnehezülten a vízbe lép.